

YILAN
ve
GÜVERCİN

SHELBY MAHURIN

Çeviren
Ceren Gürein

*Kitapları seven anneme,
bana kitap yazma özgüvenini veren babama
ve hâlâ bunu okumamış olan RJ'e*

BELTERRA

Le Blanc Satosu

Köprü

L'Eau Mélancolique

AMANDINE

Saint-Loire

Domaine les-Roses

La Forêt des Yeux

La Rivière des Dents

Beauchêne

CESARINE SEHRI

CESARINE

Le Ventre

Gévaudan

Brindelle Parki

Soleil et Lune

Mezarlık

Ataata An

Léviathan

The Doleur

A Pan in Pastanesi

Tremblay Konagi

Cesarine Azize Cécile Katedrali

Cesarine Kalesi

I. BÖLÜM

Un malheur ne vient jamais seul.

Talihsizlik asla yalnız gelmez.

—Fransız Atasözü

BELLEROSE

Lou

Büyü değmiş bir vücutta akıldan çıkmayan bir şey vardır. Çoğu insan ilk önce kokuyu fark etmişti: Çürümenin yaydığı kokuşmuşluk değil de burunlarına dolan boğucu bir tatlılık, dillerinde hissettikleri keskin bir tattı bu. Çok az kişi ise havada bir karıncalanma hissetti. Cesedin derisinde kalan aurayı. Sanki büyü hâlâ bir şekilde oradaydı, izliyor ve bekliyordu.

Canlı bir şekilde.

Bu tür şeyler hakkında konuşacak kadar aptal olanların sonu kazığa oturtulmak olmuştu elbette.

Geçen yıl Belterra'da toplam on üç ceset bulunmuştu; önceki yıllara kıyasla iki kat fazla. Kilise her ölümün gizemli detaylarını örtbas etmek için elinden geleni yapsa da hepsi kapalı tabutlara konmuştu.

"İşte orada." Coco köşedeki bir adamı işaret etti. Mum ışığı, gölgedeki yüzünün yalnızca yarısını aydınlatmış olsa da paltosundaki altın sırmalı kumaşın ya da boynundaki ağır nişanın tanınmayacak bir yanı yoktu. Sandalyede sopa yutmuş gibi oturuyordu, yarı çıplak bir kadın onun tombul göbeğine yayılmış olduğu için besbelli rahatsızdı. Sırtımdan edemedim.

Sadece Madam Labelle, Pierre Tremblay gibi bir soyluyu genelevin arka odalarında bekletirdi.

“Hadi.” Coco karşı köşedeki bir masayı işaret etti. “Babette birazdan gelir.”

“Ne tür bir gösteriş meraklısı yas tutarken *sırmalı kumaş* giyer ki?” diye sordum.

Coco omzunun üzerinden Tremblay’ye bakıp sırttı. “Paralı türden bir gösteriş meraklısı.”

Kızı Filippa, bulunan yedinci ceset olmuştu.

Gecenin bir yarısı ortadan kaybolduktan sonra, L’Eau Mélancolique’in kenarında, boğazı kesilmiş bir hâlde yeniden ortaya çıkmasıyla elit tabaka derinden sarsılmıştı. Ama daha kötüsü de vardı. Ağarmış saçları, buruşuk cildi, kataraktlı gözleri ve boğum boğum olmuş parmakları hakkındaki söylentiler tüm krallığa yayılmıştı. Daha yirmi dört yaşında, bir kocakarıya dönüşmüştü. Tremblay’nin soylu çevresi buna anlam verememişti. Bilindiği kadarıyla bir düşmanı yoktu, böylesi bir vahşet için gerekçe gösterilebilecek bir kan davası da.

Filippa’nın düşmanları olmasa da gösteriş meraklısı babası büyülü eşya kaçakçılığı yaparken onlardan bolca biriktirmişti.

Kızının ölümü bir uyarı niteliğindeydi: Cadıları sömürmenin cevapsız kalmadığını gösteren bir uyarı.

“*Bonjour, messieurs.*” Bal rengi saçlı bir fahişe umutla kirpiklerini kırıştıtarak bize yaklaştı. Coco’ya attığı pişkin bakışlar beni güldürdü. Coco erkek kılığında bile gözalcıydı. Yara izleri ellerinin koyu kahverengi derisini bozmasına rağmen –onları eldiven takarak gizlemişti– yüzü pürüzsüzdü ve siyah gözleri bu loş ortamda bile parlıyordu. “Sizi bana katılmaya ikna edebilir miyim?”

“Üzgünüm, hayatım.” En yapmacık ses tonumu takınarak diğer erkeklerin yaptığına şahit olduğum gibi fahişenin elini okşadım. “Ama bu sabah için sözümüz var. Matmazel Babette birazdan bize katılacak.”

Sadece bir saniyeliğine durup dudak büktükten sonra, davetini hevesle kabul eden yas masaya geçti.

* (Fr.) Efkârlı Sular –çn

** (Fr.) Günaydın beyler. –çn

“Sence yanında mıdır?” Coco, yüzüksüz parmaklarında biraz oyalanarak kel kafasının tepesinden cilalı ayakkabılarının topuğuna kadar Tremblay’yi dikkatle süzdü. “Babette yalan söylemiş olabilir. Bu bir tuzak olabilir.”

“Babette yalancı olabilir ama aptal değil. Parasını almadan bizi satmaz.” Diğer fahişeleri hastalıklı bir hayranlıkla izledim. İncecik belleri ve taşan memeleriyle, korseleri onları yavaş yavaş boğmuyormuş gibi daimi müşterileri arasında salına salına dans ediyorlardı.

Ancak dürüst olmak gerekirse birçoğu korse giymiyordu. Ya da herhangi bir şey.

“Haklısın.” Coco ceketinin cebinden para kesemizi çıkarıp masaya attı. “Sonrasında satacak.”

“Ah, *mon amour*,* kalbimi kırıyorsun.” Babette sırtıp şapkaının siperine hafifçe vurarak dibimizde bitiverdi. Genelevdeki diğer kızların aksine, soluk tenini örtebildiği kadar kırmızı ipekle sarmalamıştı. Geri kalan kısımlar yoğun, beyaz makyajdan ve yara izlerinden ibaretti. Kollarını ve göğsünü Coco’nunkilere benzer şekilde sarıyorlardı. “Ayrıca on altın *couronne*” daha verseler bile sana ihanet etmeyi *aklımdan bile geçirmem.*”

“Günaydın Babette.” Kıkırdayarak bir ayağımı masaya dayadım ve geriye yaslanıp sandalyemin arka bacakları üzerinde dengemi buldum. “Ne zaman parayı çıkarsak saniyeler içinde belirmen gerçekten olağanüstü. Kokusunu falan mı alıyorsun?” Sırtıtmamak için kendini zorlayan Coco’ya döndüm. “Sanırsın kokusunu alabiliyor.”

“*Bonjour Louise.*” Babette, Coco’ya doğru eğilip sesini alçaltmadan önce yanağımı öptü. “Cosette, her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun.”

Coco gözlerini devirdi. “Geciktin.”

“Özür dilerim.” Babette sevecen bir gülümsemeye boynunu bükte. “Ama sizi tanyamadım. Böyle güzel kadınların neden erkek gibi davranmakta ısrar ettiğini asla anlayamayacağım...”

* (Fr.) Tatlım –çn

** (Fr.) Kron –çn

“Yanında refakatçi olmayan kadınlar çok dikkat çekiyor. Bunu sen de biliyorsun.” Yapmacık bir şekilde sırtırken, üzerinde çalışılmış bir rahatlıkla masada parmaklarımla tempo tuttum. “İçimizden herhangi biri cadı olabilir.”

“Hah!” Mânâlı mânâlı göz kırptı. “Sadece bir aptal sizin kadar çekici iki varlığı o sefil, vahşi yaratıklarla karıştırır.”

“Şüphesiz.” Şapkamı daha da alçaltarak başımla onayladım. Coco ve Babette’in izleri mahiyetlerini ortaya koyarken, Dames Blanches’ toplumda neredeyse fark edilmeden hareket edebilirdi. Tremblay’nin üstündeki kahverengi tenli kadın onlardan biri olabildi. Ya da merdivenden çıkıp gözden kaybolan bal rengi saçlı fahişe. “Gelgelelim Kilise önce alevleri konuşturur. Sorular ise ikinci plandadır. Kadın olmak için tehlikeli bir zaman.”

“Burada değil.” Babette kollarını açtı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Burada güvendeyiz. Burada kıymetimiz biliniyor. Hanımımın teklifi hâlâ geçerli...”

“Hanımın gerçeği bilseydi seni de bizi de yakardı.” Bariz serveti iki fahişeyi daha cezbeden Tremblay’ye tekrar baktım. Pantolonunu açma girişimlerini kibarca reddetti. “Onun için buradayız.”

Coco para kesemizi masaya boşalttı. “Konuştuğumuz gibi, on altın *couronne*.”

Babette parayı kokladı ve burnunu havaya kaldırdı. “Hımm... Yirmiymi diye hatırlıyorum.”

“Ne?” Sandalyem büyük bir patırtıyla yere devrildi. En yakınımdaki müşteriler bizim tarafa bir bakış attı ama onları görmezden geldim. “On demiştik.”

“Bu, siz duygularımı incitmeden önceydi.”

“Lanet olsun, Babette.” Babette daha dokunamadan Coco paramızı kaptı. “Bu miktarda bir parayı biriktirmemiz ne kadar sürdü biliyor musun?”

Sesimi yükseltmemek için çaba gösterdim. “Yüzüğün Tremblay’de *olup olmadığını* bile bilmiyoruz.”

* (Fr.) Beyaz Kadınlar –çn

Babette sadece omuz silkti ve avucunu uzattı. “Sıradan suçlular gibi sokakta yankesicilik yapma konusunda ısrar etmen benim suçum değil. Bellerose’da tek bir gecede bunun üç katını kazanırsın ama bunun için fazla gururlusun.”

Coco derin bir nefes aldı, masanın üzerindeki ellerini yumruk yaptı. “Bak, hassas duygularını incittiğimiz için üzgünüz ama on diye anlaştık. Yoksa karşılayamayız...”

“Cebindeki parayı duyabiliyorum, Cosette.”

Şaşkınlık içinde bakışlarımı Babette’e diktim. “Sen *hakikaten* lanet olası bir tazısın.”

Gözleri parladı. “Hadi ama, seni buraya hanımımın Mösyö Tremblay ile olan işine kulak misafiri olman için kendimi riske atarak çağırıyorum, yine de gelmiş bana hakaret ediyorsun, şeymişim gibi...”

Fakat tam o anda uzun boylu, orta yaşlı bir kadın merdivenlerden aşağı süzüldü. Üzerindeki koyu zümrüt rengi elbise, alev rengi saçlarını ve kum saati figürünü ortaya çıkarıyordu. Tremblay, onu gördüğü gibi ayağa kalktı ve –Babette dahil– etrafımızdaki tüm fahişeler reverans yaptı.

Çıplak kadınların reveranslarını izlemek oldukça garipti.

Tremblay’nin kollarını büyük bir gülümsemeyle kavrayan Madam Labelle, adamın hem yanaklarını öptü hem de duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Kolunu Tremblay’ninkine geçirip onu merdivenlerin karşısındaki odaya geri götürürken içimi bir panik sarmaya başladı.

Babette gözünün ucuyla bizi izliyordu. “Çabuk karar verin, *mes amours**. Hanımım meşgul bir kadın. Mösyö Tremblay ile işi uzun sürmeyecek.”

Ona baktım, ellerimi güzel boynuna sarıp sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. “En azından bize hanımının ne alacağını söyleyebilir misin? Sana *bir şey* söylemiş olmalı. Yüzük mü yoksa? Tremblay’de mi?”

Ciğer görmüş kedi gibi sırttı. “Belki... bir on *couronne* daha verirseniz söylerim.”

* (Fr.) Canlarım –çn

Coco ile birlikte ona ters bir bakış attık. Babette dikkatli olmazsa yakında ne kadar *sefil* ve *vahşi* olabileceğimizi öğrenecekti.

Bellerose, fahişelerinin konuklarını eğlendirmesi için ayarlanmış on iki lüks odasıyla iftihar duyardı ancak Babette bizi bunların hiçbirine götürmedi. Bunun yerine, koridorun sonundaki, üzerinde işaret olmayan on üçüncü kapıyı açıp bize içeri kadar eşlik etti.

“Bellerose’un gözlerine ve kulaklarına hoş geldiniz, *mes amours*.”

Gözlerimi kırıştıtarak bu yeni, daha dar koridorun karanlığına alışmalarını bekledim. Dikdörtgen şeklinde, büyük ve bir duvar boyunca düzenli aralıklarla dizilmiş on iki pencereden içeri ince bir ışık süzülüyordu. Ancak daha yakından baktığımda onların pencere değil, portre olduklarını fark ettim.

En yakınımdaya duranın burnuna dokunarak çerçevenin sonuna gelene kadar parmağımı sürttüm: Çekici kıvrımları ve davetkâr bir gülümsemesi olan güzel bir kadındı. “Kim bunlar?”

“Geçmiş yılların ünlü fahişeleri.” Babette kadına düşünceli bir ifadeyle gıpta ederek baktı. “Onun portresinin yerine bir gün benimki asılacak.”

Kaşlarını çatarak söz konusu kadını incelemek için biraz daha yaklaştım. Aynadaki yansıması çizilmişti, bir şekilde tüm renkleri soluktu, sanki bir resmin arkası gibiydi. Bir de... Yok artık.

İki altın sürgü gözlerini kapatıyordu.

“Bunlar *gözetleme delikleri* mi?” diye sordu Coco yaklaşarak. “Bu nasıl bir saçmalık, Babette?”

“Şşş!” Babette aceleyle işaretparmağını dudaklarına götürdü. “Göz ve *kulak*, hatırladın mı? *Kulak*. Burada fısıldaman gerek.”

Böylesi bir mimari özelliğin amacını düşünmek bile istemedim. Bunun yerine evime, tiyatroya döndüğümde oldukça uzun bir banyo yapmak istiyordum. Liflenecektim. Güzelce liflenecektim. Liflenirken gözlerimin yuvalarından çıkmayacağını umuyordum.

Ben tiksintimi dile getiremeden, etrafımda iki gölge hareket etti. Gölgeler şekillenmeden önce botumdaki bıçağa davranarak hızla

döndüm. İki feci şekilde tanıdık, feci şekilde sevimsiz adam bana pis pis bakarken öylece durdum.

Andre ve Grue.

Elimi bıçaktan çekmeyerek Babette'e ters ters baktım. "Onlar burada ne arıyor?"

Andre sesimi duyduğu gibi karanlıkta yavaşça göz kırptırarak öne eğildi. "Yoksa bu..."

Grue yüzümü inceledi, bıyığını atlayarak koyu kaşlarım, turkuaz gözlerim, çilli burnum ve bronzlaşmış cildimde gözlerini gezdirdi. Uğursuz bir gülümseme geçti yüzünden. Ön dişi kırılmıştı. Ayrıca sarıydı. "Merhaba Lou Lou."

Onu görmezden gelerek Babette'e imalı bir bakış attım. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Ah, sakin ol, Louise. Burada çalışıyorlar." Kendini, adamların az önce kalktıkları ahşap sandalyelerden birine attı. "Hanımım onları güvenlik olarak tuttu."

"Güvenlik mi?" Coco kendi bıçağını almak için ceketine uzanarak alay edercesine güldü. Andre dişlerini gösterdi. "Röntgencilik ne zamandan beri güvenlik sayılıyor?"

"Bir müşteriden rahatsızlık duyarsak tek yapmamız gereken iki kez kapıya tıklatmak, böylece bu sevimli beyler müdahale ediyor." Babette solgun, yara izli ayak bileğini ortaya çıkararak tembel bir şekilde ayağıyla portreleri işaret etti. "Onlar birer kapı, *mon amour*. Ânında erişim sağlıyorlar."

Madam Labelle aptalın tekiydi. Bu şeyin tek açıklaması buydu, bu... aptallığın.

Tanıdığım en aptal hırsızlardan ikisi, Andre ve Grue, Doğu Yakası'ndaki bölge sınırlarımızı sürekli ihlal etmişlerdi. Biz nereye gitsek onlar –genellikle iki adım gerimizden gelerek– takip etmiş ve *onlar* nereye gitse polis de kaçınılmaz olarak onların peşinden gelmişti. Büyük, çirkin ve gürültücü bu iki tip, Doğu Yakası'nda başarılı olmak için gerekli incelik ve beceriden yoksundu. Tabii bir de zekâdan.

Herhangi bir şeye *ânında erişim* ile ne yapacaklarını hayal bile etmek istemedim. Özellikle seks ve şiddete. Bu ticarethane örneğine bakılacak olursa, belki de bunlar genelev duvarlarının arasında meydana gelen ahlaksızlıklardan *en hafifiydi*.

“Merak etmeyin.” Babette aklımı okumuş gibi, adamlara ufak bir tebessüm etti. “Bilgi sızdıracak olurlarsa hanımım onları öldürür. Öyle değil mi, *messieurs?*”

Yüzlerindeki pis gülümseme kayboldu ve gözlerini çevreleyen rengi sonunda fark ettim. Morluklar. Yine de bıçağımı indirmedim. “Peki, onları *hanımına* bilgi sızdırmaktan alıkoyan ne?”

“Yani...” Babette ayağa kalkıp koridorun ilerisindeki bir portreye gitti. Yanındaki küçük altın düğmeye basacak gibi elini kaldırdı. “Sanırım bu onlara ne vermeye razı olduğunuza bağlı.”

“*Hepinizi* bıçaklasam nasıl...”

“Ah, ah, ah!” Babette öne atıldığımda düğmeye bastı ve ben bıçağım havada dururken fahişe portresinin gözlerinin üzerindeki altın sürgüler açıldı. Madam Labelle ve Tremblay’nin boğuk sesleri koridoru doldurdu.

“Dikkatli düşün, *mon amour,*” diye fısıldadı Babette. “Değerli yüzüğün hemen yan odada olabilir. Gel, kendi gözlerinle gör.” Parmağı hâlâ düğmenin üzerinde, portrenin önünde durmama müsaade ederek kenara çekildi.

Bir küfür mırıldanarak fahişenin gözlerinden görmek için parmak uçlarımda durdum.

Tremblay, odanın lüks, çiçek desenli halısı boyunca yürüdü. Sabah güneşinin her şeyi yumuşak, altın bir ışığa bürüdüğü bu soluk renkli odada teni daha da solgun görünüyordu ve boncuk boncuk terlemişti. Gergince dudaklarını yalayarak, kapının oradaki bir uzanma koltuğundan onu izleyen Madam Labelle’in bakışlarına karşılık verdi. Otururken bile kadından muhteşem bir zarafet yayılıyordu, başı dikti ve ellerini kavuşturmuştu.

“Sakin olun, Möşyö Tremblay. Sizi temin ederim, gerekli parayı bir hafta içinde hazırlayacağım. En fazla iki hafta.”

Adam aksi bir şekilde başını iki yana salladı. “Fazla uzun bir süre.”

“İstedığınız fiyat göz önüne alındığında yeterince uzun olmadığı bile söylenebilir. Sadece kral böylesi uçuk bir miktarı karşılayabilir ve kendisinin de büyüğü yüzüklere ilgisi yok.”

Kalbim boğazıma tırmanırken Coco’ya bakmak için portreden uzaklaştım. Kaşlarını çatıp daha fazla *couronne* için ceketini karıştırdı. Andre ve Grue neşeyle sırtarak parayı cebe indirdiler.

Yüzüğü çaldıktan sonra canlı canlı derilerini yüzeceğime dair kendime söz verdim ve dikkatimi tekrar odaya çevirdim.

“Peki... peki sana başka bir alıcım olduğunu söylersem?” diye sordu Tremblay.

“Size yalancı derim, Mösyö Tremblay. Kızınıza olanlardan sonra elinizdeki eşyalara sahip olmakla övünmeye devam edemezsiniz.”

Tremblay onunla yüzleşmek için döndü. “Kızımın adını ağzına alma.”

Eteğini düzelten Madam Labelle onu tamamen görmezden geldi. “Hâlâ büyü karaborsasında olmanıza şaşırdım. Bir kızınız daha var, değil mi?” Adam cevap vermediğinde, kadının yüzünde küçük ve acımasız bir gülümseme belirdi. Zafer kazanmış gibi bir gülümseme. “Cadılar acımasızdır. Yüzüğe sahip olduğunuzu öğrenirlerse ailenizden geriye kalanlara gösterecekleri öfke... hoş olmayacaktır.”

Adamın yüzü morarırken kadına doğru bir adım attı. “İma ettiğiniz şeyi takdir ettiğimi söyleyemem.”

“O zaman tehdidimi takdir edin, *monsieur*. Bana karşı gelmeyin yoksa yapacağınız en son şey bu olur.”

Gülmemi bastırarak şimdi sessizce kahkahaya boğulmuş Coco’ya tekrar baktım. Babette bize sert bir bakış attı. Büyüğü yüzükler bir yana, sadece bu konuşma kırk *couronne* değerinde olabilirdi. Tiyatro bile bu melodramın yanında sönük kalırdı.

“Şimdi, söyleyin bana,” dedi Madam Labelle, kendinden hoşnut bir şekilde, “başka bir alıcınız var mı?”

“Putain.” İsteksizce başını iki yana sallamadan önce birkaç saniye boyunca kadına baktı.

“Hayır, başka bir alıcım yok. *Aylarımı* eski tanıdıklarımın olan tüm bağlantılarımdan feragat ederek geçirdim, tüm envanteri temizledim, yine de bu yüzük...” Zorlukla yutkundu ve öfkesi yavaş yavaş dindi. “İblisler bende olduğunu öğrenecek diye herhangi birine bahsetmekten korkuyorum.”

“Onların herhangi bir eşyasını karaborsada satmakla akılsızlık ettiniz.”

Tremblay cevap vermedi. Gözleri uzaklara dalmıştı, bakışları boştu, bizim göremediğimiz bir şeyi görüyormuş gibiydi. Boğazım açıklanamaz bir şekilde düğümlendi. Adamın çektiği çileden habersiz olan Madam Labelle acımasızca lafına devam etti. “Bunu yapmasaydınız, belki de sevgili Filippa hâlâ bizimle olurdu...”

Kızının adını duymasıyla kafasını çevirmesi bir oldu, artık boş bakmayan gözleri hiddetle parladı. “İblislerin ona yaptıkları şey için yandıklarını göreceğim.”

“Ne kadar aptalsınız.”

“Pardon?”

“Düşmanlarımla neler çevirdiğini bilmek benim işimdir, *monsieur*.” Kadın incelikle ayağa kalktı ve adam yarım adım geri tökezledi. “Onlar artık sizin de düşmanlarınız olduğuna göre benden size bir tavsiye: Cadıların işlerine karışmak tehlikelidir. İntikamınızı unutun. Bu gölgeler ve büyü dünyası hakkında öğrendiğiniz her şeyi unutun. Bu kadınlar karşısında güçsüz ve feci derecede noksansınız. Ölüm, işkenceleri arasında en nazik olanıdır; sadece onu hak edenlere verilen bir armağandır. Bunu, sevgili Filippa ile öğrendiğinizi sanıyordum.”

Yüzü asıldı ve öfkeden tükürükler saçarak dikeldi. Madam Labelle yine de adamdan birkaç santim uzun görünüyordu. “Çi-çizgiyi aşırıyorsun.”

* (Fr.) Kahpe —çn

Madam Labelle geri çekilmedi. Bunun yerine, hiç istifini bozmadan elini elbisesinin korsesinden aşağı götürüp eteğinin cebinden bir yelpaze çıkardı. Sapına gizlenmiş bir bıçak görünüyordu.

“Hoşbeş buraya kadarmış. Peki madem. İşimize bakalım.” Kadın elindeki tek bir savuruşuyla açarak ona doğru uzattı. Tremblay dikkatle bıçağı süzerek bir adım geriledi. “Sizden yüzüğü almamı istiyorsanız tam şu anda alacağım; belirlediğiniz fiyattan beş bin altın *couronne* daha azına.”

Adamın boğazından tuhaf bir boğulma sesi yükseldi. “Sen kafayı yemişsin...”

“Kabul etmezseniz,” diye devam etti kadın, sesi sertleşerek, “buradan, kızınızın boynunda bir ilmikle ayrılacaksınız. Adı Célie, değil mi? La Dame des Sorcières,* kızınızın gençliğini tüketip cildinin ışıltısını ve saçının parlaklığını içmekten zevk alacaktır. Cadıların onunla işi bittiğinde tanınmaz hâlde olacak. Boş. Parçalanmış. Tıpkı Filippa gibi.”

“Sen... sen...” Tremblay’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve parlayan alnında bir damar belirdi. “*Fille de pute!*” Bana bunu yapamazsın. Bunu *yapamazsın...*”

“Hadi, *monsieur*, tüm gün sizi bekleyemem. Prens, Amandine’den döndü ve şenlikleri kaçırmak istemiyorum.”

Adamın çenesi inatla kasıldı. “Ben... ben yanımda getirmedim.”

Lanet olsun. Acı ve keskin bir hayal kırıklığı geçip gitti içimden. Coco bir küfür mırıldandı.

“Sana inanmıyorum.” Madam Labelle odanın penceresine doğru yürüyerek aşağı baktı. “Ah, Mösyö Tremblay, nasıl olur da sizin gibi bir beyefendi kızını bir genelevin dışında bekletir? Ne kadar da kolay bir av.”

Artık bolca terleyen Tremblay aceleyle ceplerini gösterdi. “Yemin ederim, yanımda değil! Bak, bak!” Ceplerinin içini kadına döndürdüğünde yüzümü portreye daha da yakınlaştırdım: İşlemeli bir el bezi,

* (Fr.) Cadıların Hanımı –çn

** (Fr.) Kaltak –çn

gümüş bir cep saati ve bir avuç bakır *couronne* vardı. Ama yüzük yoktu. “Lütfen, kızımı rahat bırak! Onun bu işle bir ilgisi yok!”

O kadar acınası görünüyordu ki tüm planlarımı mahvetmiş olmasaydı onun için üzülebilirdim. Ancak titreyen uzuvlarını ve solgun yüzünü görmek içimi kindar bir zevkle doldurdu.

Madam Labelle de benimle aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. Penceredeki elini indirerek dramatik bir şekilde iç çekti ve —merakla— arkasında durduğum portreye bakmak için döndü. Geriye sendeleyerek popomun üstüne düştüm ve içimden bir küfür savurdum.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Coco yanıma çömelerek. Babette kaşlarını çatarak, düğmeye basmayı bıraktı.

“Şşş!” Odayı işaret ederek ellerimi çılgınca salladım. *Sanırım* —sesimi çıkarmaya cesaret edemediğimden dudaklarımı oynatarak konuştum— *beni gördü*.

Coco’nun gözleri panikle açıldı.

Kadının sesi daha yakından gelirken hepimiz donup kalmıştık, sessizdi ama ince duvardan duyulabiliyordu. “Lütfen söyleyin, *monsieur*... nerede o zaman?”

Yok artık. Coco ve ben şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Portreye geri dönmeye cesaret edemememe rağmen duvara öyle bir yapıştım ki sıcak ve huzursuz nefesimi yüzümde hissedebiliyordum. *Ona cevap ver*, diye yalvardım sessizce. *Söyle bize*.

Mucizevi bir şekilde Tremblay, en tatlı müzikten daha ahenkli bir öfkeyle dolu cevabını lütfetti. “Konağımda kilitli, seni *salope ignorante*...”

“Kâfi, Mösyö Tremblay.” Odalarının kapısı açılırken kadının suratında bir gülümseme olduğunu hayal ettim. Benim yüzümdeki gibi. “Umarım, kızınızın iyiliği için yalan söylemiyorsunuzdur. Şafakta paranızla birlikte konağınızda olacağım. Beni bekletmeyin.”

* (Fr.) Aptal fahişe. —*çn*

CHASSEUR

Lou

“Dinliyorum.”

Kalabalık pastanede oturan Bas, dantel kravatına bir damla bile dökmemeye dikkat ederek bir kaşık *chocolat chaud*'yu dudaklarına götürdü. Ona benimkinden bir damla sıçratmamak için kendimi zor tuttum. Planladığımız şey için iyi bir ruh hâlinde olmasına ihtiyacımız vardı.

Bir aristokrati dolandırmak konusunda kimse Bas'ın eline su dökemezdi.

“Mesele şu ki,” dedim, kaşığıma ona doğrultarak, “Tremblay'nin kasasındaki her şeyi ödeme olarak cebine atabilirsin ama yüzük bizim.”

Öne eğildi, koyu gözlerini dudaklarıma dikti. Sinirli bir şekilde *chocolat*'yı bıyığımdan sildiğimde gülümsedi. “Ah, evet. Büyülü bir yüzük. İtiraf etmeliyim ki böyle bir nesneyle ilgilenmene şaşırdım. Her türlü büyüden feragat ettiğini sanıyordum.”

“Yüzük farklı.”

Gözleri bir kez daha dudaklarımla buluştu. “Elbette öyle.”

“Bas.” Dikkatini çekmeye çalışarak suratının önünde parmaklarımı şıklattım. “Odaklan, lütfen. Bu çok önemli.”

* (Fr.) Sıcak çikolata –çn

Bir zamanlar, Cesarine'e vardktan sonra, Bas'ın oldukça yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Flört edeceğim kadar yakışıklı. Kesinlikle öpeceğim kadar yakışıklı. Sıkış tepiş oturduğumuz masanın öteki ucundan çenesindeki koyu çizgiyi süzdüm. Orada hâlâ küçük bir yara izi vardı –kulağının hemen altında, sakalının gölgesinde saklanıyordu– daha tutkulu gecelerimizden birinde onu ısırmıştım.

Aklıma gelen anıyla kederli bir şekilde iç çektim. Teni esmerin en güzel tonuydu. Bir de sıkı, küçük bir poposu vardı.

Aklımı okumuş gibi güldü. "Tamam, Louey, sen de ayısını yaptığın sürece düşüncelerimi toparlamaya çalışacağım." *Chocolat*'sını karıştırarak yüzünde bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Yani... bir aristokrat soymak istiyorsunuz ve elbette rehberlik için konunun uzmanına geldiniz."

Alay edercesine gülmekle beraber dilimi tuttum. Bir baronun yeğeninin torunu olarak Bas, hem aristokrasinin bir parçası olduğu hem de *olmadığı*, kendine has bir yerdedi. Akrahasının zenginliği sayesinde son modaya uygun giyinip en süslü partilere katılabiliyordu ancak aristokratlar adını hatırlamaya bile zahmet etmezdi. O partilere aristokratların değerli eşyalarını ceplemek için sık sık katıldığından bu, onun yararına bir saygısızlıktı.

"Akıllıca bir karar," diye devam etti. "Tremblay gibi budalalar sayısız güvenlik önlemi alıyor: Kapılar, kilitler, bekçiler ve köpekler bunlardan sadece birkaçı. Muhtemelen kızına olanlardan sonra daha da artırmıştır. Cadılar onu gece yarısı alıp götürdü, değil mi? Korumalarını artırmış olacaktır."

Filippa başıma bela olmaya başlamıştı.

Kaşlarını çatarak pastanenin penceresine baktım. Görkemli vitrinde her türden hamur işine yer verilmişti: kremalı kekler, tatlı ekmekekler, *chocolat*'lı küçük turtalar, her renkten makaron ve meyveli kurabiyeler. Ahududulu ekler ve bir elmalı *tarte*' vitrini tamamlıyordu.

Ancak tüm bunlar bir yana, tarçını ve tatlı kremasıyla muazzam çörekler gerçekten de ağzımı sulandırdı.

* (Fr.) Tart –çn

Âdeta sözleşmişiz gibi Coco kendini yanımdaki boş koltuğa attı. Bir tabak çöreği önüme itti. "Al."

Onu öpebilirdim. "Bir tanrıçasın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Herhalde. Sadece daha sonra kusarken saçlarını tutmamı bekleme... Ah, bu arada, bana bir gümüş *couronne* borçlusun."

"Hadi oradan. O benim de param..."

"Evet ama ne zaman istersen allem edip kalem edip o çöreği Pan'dan alabilirsin. Ama *couronne* servis ücreti."

Tezgâhın arkasındaki kısa, tombul adama omzumun üzerinden baktım: Johannes Pan, bir pasta duayeni ve yarım akıllıydı. Daha da önemlisi, Matmazel Lucida Bretton'ın yakın arkadaşı ve sırdaşıydı.

Ben Matmazel Lucida Bretton'dım. Kafamda sarı bir perukla.

Bazen takım elbise giyesim gelmiyordu ve Pan'ın kadınlara karşı zaafı olduğunu çabucak keşfetmiştim. Çoğu zaman tek yapmam gereken kirpiklerimi kırıpştırmaktı. Diğer günler biraz daha şey olmak zorunda kalmıştım... yaratıcı. Bas'a gizli bir bakış attım. Son iki yıldır zavallı Matmazel Bretton'a her türden iğrenç davranışlar sergilediğini hiç bilmiyordu.

Pan bir kadının gözyaşlarına dayanamamıştı.

"Bugün bir erkek gibi giyindim." Nezaketten yoksun bir şekilde ilk çöreği alıp yarısını ağızıma attım. "Oyrica onun torchi," gözlerim sulanırken zar zor yuttum, "sarışinlardan yana."

Beni izlerken Bas'ın karanlık bakışlarından bir sıcaklık yayıldı. "O zaman beyefendi ağzının tadını bilmiyor."

"Öğk." Coco gözlerini devirerek öğürdü. "Bıraksan mı artık? Yas tutmak sana yakışmıyor."

"Bu takım sana yakışmıyor..."

Onları atışmaları için bırakarak dikkatimi tekrar çöreklerle verdim. Coco beş kişiyi besleyecek kadar getirmiş olsa da bu meydan okumayı kabul ettim. Ancak üç çörek sonrası benim bile iştahımı kapamışlardı. Tabagımı kabaca ittim.

"Zaman kaybetme lüksümüz yok, Bas," diyerek araya girdim, Coco tam masanın karşısından ona atlayacak gibi dururken. "Yü-

zük sabaha kadar gitmiş olacak, bu yüzden bu gece olmalı. Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Ses tonum karşısında kaşlarını çattı. “Şahsen tüm bu yaygaraya anlam veremiyorum. Güvenlik için görünmezlik halkasına ihtiyacınız yok. Sizi koruyabileceğimi biliyorsunuz.”

Hah. Boş vaatler. Belki de bu yüzden onu sevmeyi bırakmıştım.

Bas birçok şeydi –büyüleyici, kurnaz, acımasız– ama koruyucu değildi. Hayır, daha önemli şeyler için endişelenirdi, ilk bela belirtisinde kendi paçasını kurtarmak gibi. Onu suçlamıyordum. Sonuçta o bir *erkekti* ve öpüşmesi bunu fazlasıyla telafi etmişti.

Coco ona baktı. “Sana –*birkaç* kez– söylediğimiz gibi o, kullanıcıya görünmezlikten daha fazlasını verir.”

“Ah, *mon amie*,* itiraf etmeliyim ki dinlemiyordum.”

Masanın karşısından ona bir öpücük üfleyerek sırtıttığında Coco ellerini yumruk yapmıştı. “*Bordel!*” Yemin ederim, bir gün seni...”

Bas’ın boğazını kesmeden ona müdahale ettim. “Kullanıcının büyüye karşı bağışıklık kazanmasını sağlar. Chasseurlerin”“ Balisardaları”“ gibi.” Bakışlarım Bas’a kaydı. “Elbette bunun bana ne kadar yararlı olabileceğini anlıyorsunuzdur.”

Sırtması kayboldu. Yavaşça dokunmak için uzandı, parmakları kravatımın yaramı sakladığı yere kadar geldi. Omurgamda bir ürperti hissettim. “Ama seni bulamadı. Hâlâ güvendesin.”

“Şimdilik.”

Eli hâlâ boğazımın oradayken uzunca bana baktı. Sonunda iç çekti. “Bu yüzüğü almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın, öyle mi?”

“Evet.”

“Hatta... büyü bile?”

* (Fr.) Dostum –çn

** (Fr.) Saçmalık –çn

*** (Fr.) Avcıların –çn

**** Balisarda ya da Balisardo, bir cadı tarafından yapılmış büyülü cisimleri kesebilen kılıç –çn

Sertçe yutkundum, parmaklarımı onunkilere dolayarak başımla onayladım. Ellerimizi masaya bıraktı. “Peki, öyleyse. Sana yardım edeceğim.” Pencereden dışarı baktı, ben de onun bakışlarını takip ettim. Prensın geçit töreni için giderek daha fazla insan toplanmıştı. Çoğu gülüşüp aşıkâr bir heyecanla sohbet etmesine rağmen, yüzeyin hemen altında kabaran bir huzursuzluk vardı; bu, ağızlarının gerginliğinde ve gözlerinin keskin, hızlı hareketlerinde kendini gösteriyordu. “Bu gece,” diye devam etti, “Kral, oğlunu Amandine’den eve götürmek için bir balo verecek. Tüm aristokratlar davetli. Mös-yö Tremblay dahil.”

“İş görür,” diye mırıldandı Coco.

Sokakta meydana gelen kargaşayla hepimiz aynı anda gerildik, gözlerimizi kalabalığın içinden çıkan adamlara kenetledik. Kraliyet mavisî paltolara bürünmüş adamlar üç sıra hâlinde yürüyölerlardı; botlarından çıkan her bir *rap, rap, rap* sesi mükemmel bir şekilde senkronizeydi ve kalplerinin üzerinde gümüş hançerler tutuyölerlardı. Memurlar onları iki taraftan kuşattı, bağırıp yayaları kaldırımlara yönlendirdi.

Chasseurler.

Kiliseye avcı olarak yeminle bağlı Chasseurler, Belterra Krallığı’nı doğaüstü güçlerden, yani Dames Blanches’tan veya Belterra’nın dar görüşlü önyargılarını avlayan ölümcül cadılardan korurdu. Chasseurlerin yaklaşmasını izlerken sessiz bir öfke patladı damarlarımda. Başkasının işine burnunu sokanlar *bizmişiz* gibi. Bu topraklar bir zamanlar *bize* ait değilmiş gibi.

Senin kavgan değil. Çenemi kaldırıp zihinsel olarak kendimi sarstım. Kilise ve cadılar arasındaki eski kavga artık beni etkilemiyordu, en azından büyücülük dünyasını geride bıraktığımdan beri.

“Burada olmamalısın, Lou.” Coco’nun gözleri, Chasseurler caddeye dizilip herkesin kraliyet ailesine yaklaşmasını engellerken onları takip etti. Geçit töreni yakında başlayacaktı. “Tiyatroda yeniden toplanmalıyız. Bu boyutta bir kalabalık tehlikeli. Belayı çekmemesi imkânsız.”

“Kılık değiştirdim.” Ağzımdaki çörek yüzünden konuşmakta zorlanarak lokmamı yuttum. “Kimse beni tanımayacak.”

“Andre ve Grue tanıdı.”

“Sadece sesim yüzünden...”

“Geçit töreni bitene kadar hiçbir yerde toplanmayacağım.” Eli mi bırakan Bas ayağa kalktı ve yeleğini müstehcen bir sırtışla okşadı. “Bu büyüklükte bir kalabalık, görkemli bir para çukurudur ve ben de içinde boğulmayı planlıyorum. Müsaadenizle.”

Şapkasını çıkararak veda etti ve pastane masalarının arasından geçerek uzaklaştı. Coco ayağa fırladı. “Bu piç gözden kaybolduğu anda vazgeçecek. Muhtemelen bizi polis teşkilatına ya da daha kötü-sü, Chasseurlere teslim eder. Ona neden güveniyorsun bilmiyorum.”

Gerçek kimliğimi Bas’a ifşa etmiş olmam Coco ile dostluğumuzda bir tartışma sebebi olmaya devam ediyordu. Gerçek adımlı. Çok fazla viski ve öpüşme dolu bir geceden sonra olmuş olması önemli değildi. Coco’nun bakışlarından kaçınmak için son çöreği de yerken kararımдан pişman olmamaya çalıştım.

Pişmanlık hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ona güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Geri dönölmez bir şekilde bağlanmıştık.

Coco pes ederek iç çekti. “Onu takip edeceğim. Sen buradan çık. Bir saat sonra tiyatrodada buluşalım, tamam mı?”

“Anlaştık.”

Coco ve Bas’tan sadece birkaç dakika sonra pastaneden ayrıldım. Düzinelerce kız, prensi görme ihtimaliyle neredeyse isteri krizlerine girmiş bir şekilde dışarıda toplansa da kapıdan çıkışı engelleyen kişi bir adamdı.

Gerçekten kocaman cüssesiyle beni gölgede bıraktı, geniş sırtı ve güçlü kolları kahverengi yünlü paltosunun kasılmasına sebep oluyordu. O da sokağa bakıyordu ama geçit törenini izliyormuş gibi görünmüyordu. Omuzları gergindi, ayakları bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi duruyordu.

Boğazımı temizleyip adamı arkadan dürttüm. Kıpırdamadı.

Tekrar dürttüm. Hafif yana kaydı ama yine de geçmem için yeterli değildi.

Anlaşıldı. Gözlerimi devirerek omzumu adamın yanına attım ve vücuduyla kapı kilidi arasından geçmeye çalıştım. *Bu* teması hissetmiş olacak ki sonunda döndü ve burnumu bir güzel dirsekledi.

“Siktir!” Burnumu tutarak sendeledim ve o sabah ikinci kez popomun üzerine düştüm. Hain gözyaşları gözlerime hücum etti. “*Senin sorunun ne?*”

Çabucak elini uzattı. “Özür dilerim, *monsieur*. Sizi görmedim.”

“Belli oluyor.” Elini görmezden geldim ve kendi kendime ayağa kalktım. Pantolonumu silkeleyerek onu geçmek için bir hamle yaptım ama bir kez daha yolumu kesti. Hareket etmesiyle eski püskü paltosunun önü açıldı ve göğsüne bağlı bir palaska görüldü. Her şekil ve büyüklükten bıçak karşımda ışıldıyordu ama kalbime indiren şey onun kalbinin üstünde, kınının içinde durandı. Pırl pırl ve gümüş, kabzasında uğursuz bir şekilde parıldaayan büyük bir safirle süslenmişti.

Chasseur.

Başımı eğdim. Siktir.

Derin nefes alarak kendimi sakin olmaya zorladım. Şu anki kıklık değiştirmiş hâlîmle bana hiçbir tehlike oluşturmuyordu. Yanlış bir şey yapmamıştım. Tarçın kokuyordum, büyü değil. Ayrıca tüm erkekler içten içe dile getirilmeyen bir dostluk paylaşmaz mıydı? Kendi müşterek önemleri konusunda karşılıklı bir anlayış?

“Yaralandınız mı, *monsieur?*”

Tamam. Bugün bir *erkektim*. Bunu yapabiliyordim.

Kendimi yukarı bakmaya zorladım. Aşırı uzun boyunun ötesinde, fark ettiğim ilk şey paltosunun üzerindeki pirinç düğmelerdi; güneşte bir işaret feneri gibi parlayan saçlarının bakır ve altın tonlarıyla uyumlulardı. Düz burnu ve dolgun dudaklarıyla birleştiğinde bunlar onu bir *Chasseur'e* göre beklenmedik biçimde yakışıklı kılıyordu. *Sinir bozucu derecede* yakışıklı. Kendimi bakmaktan alıkoymadım. Kalın kirpikleri, denizle aynı renk gözlerini çevreliyordu.

Şu anda bana küstah bir şokla bakan gözlerini.

Siktir. Elimi hızla çarpışmadan dolayı yüzümden kayan bıyığıma götürdüm.

Gösterdiğim üstün bir gayretti. Erkekler gururlu olabilirdi ama kadınlar kötü bir durumdan ne zaman kurtulacaklarını iyi bilirdi.

“İyiyim.” Başımı çabucak eğdim ve aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya istekli bir biçimde onu geçmeye çalıştım. Hâlâ yanlış bir şey yapmamış olsam da kaderin işine karışmanın anlamı yoktu. Bazen o da sizin işinize karışırdı. “Bir dahaki sefere nereye gittiğinize dikkat edin.”

Kıpırdamadı. “Siz bir kadınsınız.”

“İyi tespit.” Onu omzumla geçmeye çalıştım tekrar, bu sefer gereğinden biraz daha fazla güçle. Ama dirseğimi yakaladı.

“Neden erkek gibi giyindiniz?”

“Hiç korse giydiniz mi?” Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm, bıyığımı yapabildiğim kadar onurlu bir şekilde tekrar taktım. “Giyseydiniz böyle bir soru soracağınızdan şüpheliyim. Pantolonlar çok daha rahat.”

Sanki alnımdan bir kol filizlenmiş gibi bana baktı. Ben de ona baktım ve adam aklını toparlamak istercesine hafifçe başını iki yana salladı. “Ö-özür dilerim, *mademoiselle*.”

Şimdi insanlar bizi izliyordu. Nafile bir çabayla kolumu çekiştirdim, midemde çırpınan paniğin başlangıcıydı bu. “Bırakın *gideyim...*”

Adam daha da sıkı kavradı. “Sizi bir şekilde rahatsız mı ettim?”

Sabırımı tamamen kaybederek tüm gücümle ondan uzaklaştım. “Kıç kemiğimi kırdınız!”

Belki de onu şok eden şey kabalığımdı ama onu ısırışım gibi beni serbest bıraktı, tiksintiye yakın bir hoşnutsuzlukla beni izledi. “Hayatım boyunca bir hanımefendinin böyle konuştuğunu duymadım.”

Ah. Chasseurler kutsal adamlardı. Muhtemelen beni şeytan sanmıştı.

* (Fr.) Matmazel –çn

Yanılıyor sayılmazdı.

Yavaşça uzaklaşırken en iyi Babette taklidimi yapıp kirpiklerimi kırıştıtarak ona tebessüm ettim. Beni durdurmak için harekete geçmediğinde göğsümdeki gerginlik azaldı. “Yanlış hanımefendilerle takılıyorsunuz, Chass.”

“Bir fahişe misiniz yani?”

Aralarında Babette’in olmadığı birkaç saygın fahişe tanımasaydım sinirlenirdim. Lanet olası gaspçı. Bunun yerine, dramatik bir şekilde iç çektim. “Ah, hayır ve bunun yüzünden tüm Cesarine’in kalbi kırık.”

Çenesi gerildi. “Adınız nedir?”

Gürültülü bir alkış dalgası beni cevap vermekten kurtardı. Kraliyet ailesi sonunda caddemize sapmıştı. Chasseur sadece bir saniyeliğine döndü ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Özellikle hevesli genç kızlardan oluşan bir grubun arkasına geçivererek –sadece köpeklerin duyacağı bir desibelde çığlık atarak prensin adını haykırıyorlardı– o arkasını dönmeden ortadan kayboldum.

Fakat her yandan dirsek yiyordum ve çok geçmeden kalabalığı yarararak ilerlemek için çok küçük, çok kısa ve çok hafif olduğumu fark ettim. En azından bıçağımla birini dürtmeden geçmek istiyorsam. Ben de birkaç kişiyi dirsekleyerek tören alayını beklemek için yüksek bir yer aradım. Gözden uzak bir yer.

İşte.

Bir atlayışla, eski bir kumtaşı binanın pencere pervazını yakaladım, drenaj borusuna kadar tırmanıp kendimi çatıya çektim. Dirseklerimi korkuluklara yerleştirdim ve aşağıda kalan caddeye göz gezdirdim. Üzerinde kraliyet ailesinin arması olan altın bayraklar her kapıdan dalgalandırılıyordu ve her köşede seyyar satıcılar vardı. *Frites*,^{*} sosis ve peynirli kruvasanların ağız sulandıran kokularına rağmen şehir hâlâ balık kokuyordu. Balık ve is. Yüzümü buruşturdum. Kasvetli, gri bir yarımadada yaşamının zevklerinden biri.

Cesarine grinin vücut bulmuş hâliydi. Pis, gri evler sardalya

* (Fr.) Patates kızartması –çn

konservesi gibi birbiri üstüne yığılmıştı ve köhne sokaklar kirli, gri pazarlara ve onlardan da kirli, gri limanlara çıkıyordu. Hiç eksik olmayan bir baca dumanı bulutu her şeyi örtüyordu.

Grilik boğucuydu. Cansız. Sıkıcı.

Yine de hayatta sıkıcı olmaktan daha kötü şeyler vardı. Ayrıca bacadan çıkandan daha kötü duman türleri vardı.

Lyon ailesi binamın altından geçerken tezahüratlar doruğa ulaştı.

Kral Auguste, sonbahar rüzgârında esen altın bukleleriyle yaldızlı at arabasından el salladı. Oğlu Beauregard yanında oturuyordu. İkiisi birbirinden daha farklı görünemezdi. Kralın göz ve ten rengi açıkken, oğlunun düşük gözleri, esmer teni ve siyah saçları annesine çekmişti. Fakat gülüşleri... İkinininki de neredeyse eşit derecede çekiciydi.

Hatta bence *fazla* çekici. Her zerrelerinden kibir akıyordu.

Auguste'un karısı arkalarında kaşlarını çatmıştı. Onu suçlamıyordum. Kocamın el ve ayak parmaklarıyla bile sayılamayacak kadar sevgilisi olsaydı ben de kaşlarımı çatardım – bir kocamın olmasını planladığımdan değil tabii. Kendimi herhangi birine evlilikle zincirlersem ne olayım.

Aşağıdaki caddede bir şeyler olduğunda çoktan sıkılmış, arkamı dönmüştüm. Küçük bir şeydi, neredeyse rüzgâr birdenbire yönünü değiştirmiş gibiydi. Neredeyse algılanamayan bir uğultu kaldırım taşlarından yankılandı ve kalabalıktaki her ses, her koku, tat ve dokunuş yok olarak havaya karıştı. Dünya durdu. Tüyerim diken diken olurken çatının kenarından uzaklaşarak geri geri süründüm. Neyin geleceğini biliyordum. Tenime değen o hafif enerjiyi, kulaklarımdaki o aşına olduğum vızıltıyı tanıdım.

Büyü.

Sonra çığlıklar duyuldu.